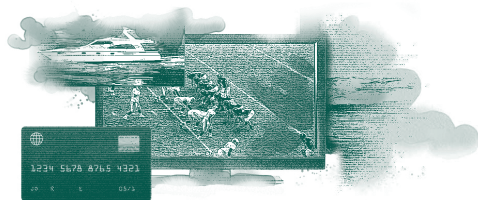

A lélek bálványai – és egyéb jézusi tanítások

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Prédikátor 9:10; Máté 18:1-4, 21-35; 19:16-30; 19:27; Galata 3:21-22

„Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték tőle: Ki a nagyobb a mennyek országában? Ő odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította” (Mt 18:1-2, RÚF).

Emberként a környezetünk és a körülvevő kultúra „termékei” vagyunk. Ezek alakítják leginkább az értékeinket, azt, hogy miben hiszünk, az életszemléletünket, a viselkedésünket. Elsősorban nem a fizikai környezet tesz mássá, hogy nagyvárosi környezetben nőttél fel vagy egy kis faluban, ahol még tiszta víz sincs. A körülvevő emberek és a kultúra befolyása formálja leginkább, amelyben felnőttél, ki is vagy valójában. És költözz bár időközben új helyre, a hatások, amelyek között felnőttél, nyomot hagynak rajtad, ameddig csak élsz.

Sajnálatos módon mindannyiunk életére igaz valamilyen szinten, hogy a kulturális környezet hatásai, amelyben élünk, legtöbbször ellentétesek Isten országának elveivel. A világunk azonban mégiscsak bűnös, így az értékei, erkölcsisége és szokásai gyakran e bűnös jelleg visszatükröződései. Mi mást is kínálhatna a világ? Azért olyan nehéz tisztán látni, mert mélyen belemerülünk az emberi és kulturális környezetünkbe.

Az Isten szívünkben végzet munkája egyebek mellett utat mutat az isteni értékek, erkölcsiség és elvek felé. És amint a héten látjuk majd, ezek az értékek, ez a fajta erkölcsiség és ezek az elvek gyakran nagyon különböznek azoktól, amelyek között születtünk és felnőttünk. A tanítványoknak meg kellett tanulniuk ezt a leckét, mint ahogy nekünk is.

AZ ALÁZAT NAGYSZERŰSÉGE

Ki ne szeretne naggyá, nagyszerűvé válni? Vagyis ki ne akarna elismert lenni és nagy dolgokat tenni? A vágy nem feltétlenül ered mindig önzésből, az egóból vagy önteltségből. Származhat egyszerűen abból, hogy a legjobbat szeretnéd nyújtani abban, amit teszel, remélve, hogy ez áldására válhat másoknak (lásd pl. Préd 9:12). A probléma gyakran a „nagy”, „nagyszerű” szavak meghatározásából fakad. Nagyon könnyű a bűnös emberi természetünkkel az isteni elképzeléstől teljesen eltérő módon értelmezni a fogalmat.

Olvassuk el Mt 18:1-4 verseit! Milyen az igazi nagyság Jézus szerint, és hogyan kell értelmezni, illetve alkalmazni azt a saját életükre?

Hogy megértesse a nagyság igazi értelmét, Jézus odahívott egy gyereket, maga elé állította és azt mondta: *„Aki tehát megalázza magát, és olyan lesz, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában”* (4. vers, RÚF). Jézus nem beszélt arról, hogy legyél nagy igehirdető, elismert üzletember vagy akár jelentős filozófus. Az Isten szemében az igazi nagyság a belső emberben található; nem az a lényeg, amit külsőképpen teszünk, habár kétségtelenül igaz, hogy bensőnk hatással lesz a külső cselekvésünkre. Figyeljük meg, Jézus nem úgy határozza meg a nagyságot, ahogy a legtöbb ember a világon. Ugyanis ki az, aki egyik nap felkel és elhatározza: mától úgy akar nagy lenni, hogy megalázza magát, mint egy kisgyerek? Furcsán hathat számunkra egy ilyen típusú vágy, de csupán azért, mert megfertőztek a világi elvek, elképzelések és felfogás.

Mit is jelent alázatosnak lenni, mint egy kisgyerek? Az alázatosság egyik mérőeszköze az engedelmisség: Isten Igéjét előbbre helyezni a saját akaratunknál. Ha életed zsákutcába jutott, az azért van, mert a saját fejed után mentél. A megoldás azonban kézenfekvő: alázd meg magad, térj vissza az isteni útra az Igének való engedelmisség által!

Ha Ádám és Éva alázatosak maradtak volna, soha nem vétkeztek volna. Érdekes látni, hogy az élet fája, valamint a jó és gonosz tudásának a fája egyaránt a kert közepén foglalt helyet. Az élet és a pusztulás gyakran nem járnak messze egymástól. A különbség az alázat.

Milyen egyéb életfelfogáshoz, elképzeléshez ragaszkodunk egyszerűen azért, mert kapcsolatban vagyunk a világgal, miközben tudjuk, hogy ellentétes Isten elveivel? Beszéljünk erről szombaton az osztályban!

A MEGBOCSÁTÁS NAGYSZERŰSÉGE

A bűn legrosszabb következményei az emberi kapcsolatokban mutatkoznak meg. Ádámtól, aki Évára próbálta terhelni saját bűnét (1Móz 3:12), egészen napjainkig folyamatosan romlik és pusztul az emberiség a konfliktusok miatt. Sajnos konfliktusok nemcsak a világban, hanem az egyházban is vannak.

Olvassuk el Mt 18:15-35 verseit! Mit mond itt Jézus? Miért van az, hogy gyakran nem tartjuk követhetőnek ezeket a szavait?

Nézzünk szembe a tényekkel: könnyebb valakire a háta mögött panaszkodni, mint elé állni, a szemébe nézni és elmondani a problémánkat. Ez a valódi oka annak, hogy nem akarjuk ezt az utat választani, annak ellenére, hogy Isten erre tanít bennünket. Márpedig Jézus arra hív, hogy álljunk oda az elé, aki megbántott, és tegyünk kísérletet a kapcsolat helyreállítására. Ha pedig a másik fél mégis elutasító, arra vannak további instrukciók.

„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük” (Mt 18:20, RÚF). Figyeljük csak meg a szövegösszefüggést! A szöveg lényegében egy másik ember fegyelmezéséről és visszatéréséről szól. (A verset hajlamosak vagyunk szélesebb értelemben alkalmazni.) Jézus azt mondja, hogy a Szentlélek jelen van, amikor egy kisebb csoport kísérletet tesz egy hívő visszatérésére. Ez a megváltás lenyűgöző munkája. Az egész azzal kezdődik, hogy alázattal a helyes utat választjuk, közvetlenül azzal beszélünk, aki megbántott. Aki így tesz, az alázat újabb nagyszerű példáját mutatja be.

Olvassuk el Mt 18:21-35 verseit újra! Mi a szöveg kulcsmondanivalója?

Amikor Jézus azt mondja, hogy „*még hetvenszer hétszer is*”, valójában arról beszél, amit folyton a figyelmünk homlokterében kellene tartani a megbocsátás kapcsán. Jézus igen komolyan veszi a megbocsátást, nemcsak azért, hogy másokkal, hanem hogy magunkkal is jót tegyünk. Figyeljük meg, milyen hangsúlyos a példázat ezen a ponton! Nekünk is sok dologban szükségünk van a megbocsátásra; gyakorlatilag éppen erről szól az evangélium, a megbocsátásról (lásd 2Móz 32:32; ApCsel 5:31; Kol 1:14).

Miért olyan fontos ezek szerint, hogy sokat időzzünk a kereszttel jelentőségénél, a bűnbocsánatnál, amit az áldozat által nyertünk el? Ha Isten ezt tette értünk, ha mi is bocsánatot nyertünk, mit tanulhatunk mindebből a másoknak való megbocsátással kapcsolatban – függetlenül attól, hogy esetleg mennyire elképzelhetetlennek tűnik jelenleg a megbocsátás?

A LÉLEK BÁLVÁNYAI

Olvassuk el Mt 19:16-30 verseit! Hogyan kapcsolódik ez a történet az új szövetség idejében élő keresztények életéhez? Mit tanulhatunk belőle?

Habár nem túl sokat mond el a történet erről az emberről, néhány fontos pontot érdemes kiemelni. Gazdag főember volt (lásd Lk 18:18), és nyilvánvalóan lelkiismeretes követője Isten törvényének. Az is látszik, hogy érezte: valami hiányzik az életéből. Kicsit emlékeztet az esete Luther Márton történetére, aki kívülről jámbor szerzetesnek tűnt, belülről azonban elégedetlen volt a lelki életével és küzdött az üdvbizonyosságért. Mindketten lelki úrt éreztek és azt, hogy külsőségek cselekedeteik által Isten ezt a hiányt nem fogja tudni betölteni. „Ez a főember nagyra becsülte saját igazságosságát. Azt nem feltételezte, hogy neki bármi fogyatkozása volna, mégsem volt egészen elégedett magával. Szükségét érezte valaminek, amivel nem rendelkezett. Nem tudná Jézus őt is megáldani, ahogyan a kisgyermekeket is megáldotta, és ezzel kielégíteni lelki szükségletét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 436. o.)?

Néhányan azzal érvelnek, hogy a történetben Jézus tanítása szerint a saját jó cselekedeteink által kapunk örök életet, mivelhogy Mt 19:17 versében Jézus ezt mondta: „*Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat*” (RÚF)! Ha csupán ez az egyetlen igehely létezne a témában, helyes lenne az érvelés. Csakhogy túl sok egyéb szöveget ismerünk, különösen Páltól, amelyek arról szólnak, hogy a törvény cselekedetei nem mentenek meg bennünket, inkább rávilágítanak: szükségünk van a megváltásra (lásd Róm 3:28; 7:7; Gal 3:21-22). Jézusnak el kellett vezetnie ezt az embert odáig, hogy belássa, nagyobb dolgokra van szüksége annál, mint amit a cselekedetei által elérhet. Ha elég lenne a törvény cselekvése, akkor ennek az embernek már örök élete lenne, hiszen lelkiismeretesen betartotta azt.

Az evangéliumnak el kell hatolnia a szívig, majd tovább, egészen a szív bálványaiig, tudatosítva, hogy bármibe is kapaszkodunk, az akadálya az Isten és közöttünk lévő kapcsolatnak, tehát el kell tűnnie. A férfi esetében ilyen akadály volt a pénz. Jézus meg is jegyezte, milyen nehéz a gazdagoknak üdvösségre jutni. Majd röviddel ezután Lukács elmondott egy szép történetet arról, hogyan lehetséges ez mégis.

Ha a gazdag ember helyében lennénk, és ugyanezt a kérdést tennénk fel Jézusnak, vajon mit mondana nekünk? Gondolkozzunk el azon, hogy mi minden következik a válaszunkból!

ÉS VELÜNK MI LESZ?

Mi történt közvetlenül a főemberrel való találkozás után? „*Ekkor megszólalt Péter, és ezt kérdezte: Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, hát velünk mi lesz*” (Mt 19:27, RÚF)? A szöveg hallgat arról, mi váltotta ki Péterből ezt a kérdést, azonban könnyen lehet, hogy önkéntelen érzelmi reakció volt a részéről a főember távozása után. Úgy tűnik, Pétert megérintették a történetek, hiszen ellentétben azokkal, akik elhagyták vagy csak egy ideig követték a Megváltót, ő és a többi tanítvány mindent feladott Jézusért. Hűségesek maradtak hozzá, még ha nagy árat kellett is fizetni érte. *Ezért* hangzik el a kérdés: *És akkor velünk mi lesz?*

Saját, mai nézőpontunkból a kérdés akár egy újabb mutatója is lehetne annak, hogy milyen keményszívűek és lelkileg mennyire vakok voltak a tanítványok (bizonyos szinten legalábbis). Másrészt, miért ne lehetne feltenni ezt a kérdést? Miért ne vágyhatna rá, hogy tudja, mit kap cserébe Jézus követéséért? Az élet végül is nehéz, még azok számára is, akik a legjobbat kapják belőle. A bűneset következményeként mindannyian ki vagyunk téve traumáknak, csalódásoknak, a létezés fájdalmának. Az 1800-as évek Itáliájában élt gondolkodó, Giacomo Leopardi írta ezt az emberi lét megsemmisítő boldogtalanságáról: „Amíg csak érzi az ember, hogy él, örömtelenséget és fájdalmat is érez.” Az élet gyakran küzdelem, és még a jó dolgok is sokszor rosszakkal vegyülnek világunkban. Így Péter kérdése tökéletesen érthető. Az élet nehéz, és felmerül a kérdés, milyen előnyünk származik abból, hogy követjük Jézust? Mire számíthatunk cserébe a Jézus iránti elkötelezettségünkért, amit kérésére hoztunk meg?

Hogyan reagált Jézus a kérdésre (lásd Mt 19:28-20:16)?

Figyeljük meg, hogy Jézus nem dorgálja meg Pétert önző viselkedésért vagy valami hasonlóért! Először egyenes választ ad, majd elmondja a szőlőmunkások és a napszám példázatát. Az eltelt évszázadok alatt sokat vitatkoztak a példázatban elhangzottak értelméről, noha az alaptanítása világos: azt fogod kapni Jézustól, amit megígért neked.

Mit felelnél, ha valaki megkérdezné: „Mit kapok majd azért, amiért szolgálom Jézust?”

május 26.

„KÉSZEN ÁLLUNK”

Hogy teljesen megértsük János, Jakab (és az anyjuk) Mt 20:20-27-ben leírt történetét, előtte olvassuk el Lk 9:51-56 verseit! A történet akkor játszódik, amikor Jézus és a tanítványai először indultak el Jeruzsálembe, éppen néhány nappal azelőtt, hogy a két testvér azt kérte volna Jézustól: hadd foglalják el az Isten országában a Jézus melletti helyeket a jobb és bal oldalán.

Olvassuk el Mt 20:20-27 szakaszát! Lk 9:51-56 szerint mennyire állt ténylegesen készen a két testvér arra, hogy a mennyek országában elfoglalják az ohajtott helyeket?

Jakab és János, a mennydörgés fiai még mindig sokkal inkább saját jövőjükért és üdvösségükért aggódtak, mint azoké miatt, akik körülvették őket, még azután is, hogy a környező területekre küldte ki őket Jézus az Isten országát hirdetni. A maga módján ez a történet hasonló ahhoz, amiről tegnap tanultunk, amelyben Péter felteszi a kérdést, mi jutalma van Jézus követésének. Figyeljük meg jól, mit válaszolt Jézus a tanítványok kérésére: *„Megihatjátok-e a pohárt, amelyet én megiszom? és megkeresztelkedhettek-e azzal a keresetséggel, amellyel én megkeresztelkedem”* (Mt 20:22)?

Más szóval: ahhoz, hogy Jézus jövőbeni dicsőségében osztozhassunk, először osztoznunk kell a szenvedésében és halálában, valami olyasmiben, amiről a tanítványoknak még fogalmuk sem volt, amire még nem álltak készen. Erre ők azonnal válaszoltak: „Meg” –azaz készen állunk (Mt 20:22). Ez azt mutatja, hogy elképzelésük sem volt arról, mire akarta felhívni Jézus a figyelmüket. Végül azonban megtanulták. Egy érdekes kontraszt bukkan fel e helyen, amit nekünk is át kell gondolnunk. Amint láttuk a tegnapi tanulmányban, csodálatos ígéretek kaptunk, még az örök élet ígéletét is (Mt 19:29), ha követjük Jézust. Ám ugyanezek az igék azt is világosan elmondják, hogy ennek ára van, néha igen nagy ára is lehet. Jézus később maga mondta el Péternek, hogy mártírhálált fog halni (lásd Jn 21:18-19). Nagyon sok tanítvány a történelemben és napjainkban is hatalmas árat fizetett és fizet Jézus követéséért. Tulajdonképpen akár ésszerű is lehetne feltenni a kérdést, amikor baj ér bennünket az utunk során, hogy nem fizettünk-e túl nagy árat az Úr követéséért. Viszont bármilyen nagy árat kelljen is fizetnünk, az örök élet még úgy is rendkívül „olcsó” marad számunkra.

Milyen árat fizetünk Jézus követéséért? Jól gondoljuk végig, mi minden következik a válaszainkból!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Évszázadokon át mindig voltak, akik az ún. „természeti törvényként” is ismert elvre hivatkoztak. Jóllehet számtalan alakja, formája létezik, a lényege, hogy a természeti világból levezethető erkölcsi alapelveink, így ezeknek kell irányadóknak lenni a cselekvéseinkben. Bizonyos értelemben elfogadható az érv, mivel Krisztus is hitte, hogy a természet Isten „második könyve”, így van mindebben *némi* igazság. Nézzük meg például Pál érvelését Róm 1:18-32 verseiben, ahol arról beszél, hogy mit tanulhatunk Istentől a természetten keresztül!

Ugyanakkor azt sem szabad elfelejtenünk, hogy amit látunk, az a bűnbe süllyedt világ, amit magunk is bűnös, megromlott elmével szemlélünk. Nem csoda, hogy ezek miatt a természetet megfigyelve is téves következtetésekre jutunk. Példaként említhetjük az ókori világ egyik legnagyobb elméjét, Arisztotelészt, aki a rabszolgaság helyessége mellett érvelt, még hozzá annak alapján, ahogyan ő értette a természet világát. Szerinte a természetből kimutatható az emberek két osztálya, az egyik, mint „a többieknek alávetett... ahogyan... egy barom az embernek”, akiknek a „rabszolgai alávetettségük az előnyükre szolgál.” És ez csupán egy kis példa abból, ahogy a világi alapelvek, értékek és eszmék összeütközésbe kerülnek az isteni alapelvekkel. Éppen emiatt szükséges tanulmányoznunk Isten Igéjét, abból vezetve le az erkölcsiségünket, értékeinket és alapelveinket, amelyek igazgatják az életünket (függetlenül attól, hol születünk és nőttünk fel). Semmi másban nem bízhatunk.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Jézus azt kéri, hogy bocsássunk meg azoknak, akik bántottak bennünket. Ebbe beleértendő a saját családunk is. Gondoljunk valakire, aki közel áll hozzánk és megbántott! Még ha meg is maradnak a sebek, hogyan juthatunk el oda, hogy képesek leszünk megbocsátani?
2. A vasárnapi kérdés kapcsán beszéljük át az osztályban, hogy milyen ellentmondásokat látunk a társadalmi és bibliai értékek között! Hogyan kell keresztényként megküzdenünk ezekkel a különbségekkel?
3. Időzzünk még az alázatos gyermeki lélek gondolatánál! Mit jelent ez számunkra, keresztények számára?
4. Adventistaként hisszük, hogy lényeges betartani Isten törvényét, a Tízparancsolatot, és ez így helyes. Azonban mit mond a gazdag ifjú története arról, hogy bár fontos a külsődleges engedelmisség, önmagában mégsem elég, és még valami többre is szükség van az igaz kereszténységhez az Isten törvényének való engedelmisség mellett?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: KÉRÉS

Úr Jézus, tudod: nem érdemes írni,
csak, hogy a rímek muzsikáljanak.
Olyan dalokat ébressz, hogy a lelkek
Tehozzád közelebb találjanak!
Te rejtőzködj el a rímek közé,
Te simogasd meg a fáradtakat,
Te bíztasd, akit csüggedés kísér!
Hisz írni csak azért,
hogy csengő rímek muzsikáljanak,
Uram, mit ér?
Minden dalomban légy jelen magad!
Te simogasd meg a fáradtakat!
A léleknek ne felém, Tefeléd,
Tefeléd adjon mindenikük szárnyat!
Nem akarok én üres muzsikákat.